SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 377/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť L. Č., N., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 52 C 168/2008 a jeho rozhodnutím zo 17. septembra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. Č. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2010 doručená sťažnosť L. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 52 C 168/2008 a jeho rozhodnutím zo 17. septembra 2008.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 v spojení s § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a nebolo k nej pripojené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd vyzval sťažovateľa prípisom z 11. augusta 2010, aby nedostatky sťažnosti doplnil.

Sťažovateľ na výzvu ústavného súdu reagoval podaním označeným ako *„Doplnenie sťažnosti“* doručeným ústavnému súdu 2. septembra 2010, avšak splnomocnenie na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom nepredložil.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol odporcom v konaní okresného súdu sp. zn. 52 C/168/2008, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o žalobe o zaplatenie pohľadávky s príslušenstvom. Toto konanie bolo právoplatne skončené rozsudkom č. k. 52 C/168/2008-32 zo 17. septembra 2008, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť oprávnenému požadovanú pohľadávku a ktorý nadobudol právoplatnosť 16. októbra 2008 a vykonateľnosť 19. októbra 2008. V nadväznosti na nadobudnutie vykonateľnosti tohto rozhodnutia na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie č. k. Ex 893/08-1 z 10. novembra 2008 okresný súd 21. januára 2009 vydal exekútorovi poverenie na výkon exekúcie č. 5102*062 732. Exekútor upovedomil sťažovateľa o začatí exekučného konania 30. decembra 2008 upovedomením č. k. Ex 893/08-18 z 18. februára 2009, ktoré sťažovateľ prevzal 13. marca 2009. Exekučný príkaz č. k. Ex 893/08-18 z 18. februára 2009 prevzal sťažovateľ 25. novembra 2009.

Sťažovateľ sa návrhom z 20. apríla 2009 domáhal obnovy konania v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 52 C/168/2008. Konanie o obnovu konania sa viedlo na okresnom súde pod sp. zn. 16 C/92/2009. Okresný súd uznesením sp. zn. 16 C/92/2009 z 3. novembra 2009 v znení opravného uznesenia č. k. 16 C/92/2007-19 z 5. januára 2010

nepovolil obnovu konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku sťažovateľom. Toto uznesenie okresného súdu na základe sťažovateľom podaného odvolania potvrdil uznesením č. k. 7 Co 128/2010-25 z 30. apríla 2010 Krajský súd v Bratislave; sťažovateľ toto uznesenie prevzal 18. júna 2010.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v súvislosti s nedoručením mu rozsudku okresného súdu č. k. 52 C/168/2008-32 zo 17. septembra 2008 na adresu jeho trvalého pobytu v Spolkovej republike Nemecko, hoci podľa jeho názoru okresný súd a *„polícia Bratislava II“* si nesplnili svoju zákonnú povinnosť pri doručovaní mu zásielok. Podľa jeho názoru totižto museli vedieť, že sa zdržiava v Spolkovej republike Nemecko, pretože v súdnom spise sa podľa jeho tvrdenia nachádzalo čestné vyhlásenie jeho bývalej manželky o informovaní „polície“ o jeho mieste pobytu či inom kontakte. Sťažovateľ tvrdí, že o exekučnom titule sa dozvedel až po doručení informácie peňažného ústavu o blokácii jeho účtu. Rovnako tvrdí, že mu nebol doručený rozsudok č. k. 52 C/168/2008-32 zo 17. septembra 2008, preto ho nemôže v sťažnosti priložiť. Svojou „doplnenou“ sťažnosťou žiada jednak vysloviť porušenie svojich ústavných práv rozhodnutím okresného súdu, ako aj nariadiť okresnému súdu *„obnovenie konania“* sp. zn. 52 C/168/08.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný

súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že pokiaľ je možná a dostupná účinná právna ochrana základných práv a slobôd sťažovateľa v odvolacom konaní, je vylúčená právomoc ústavného súdu na konanie v danej veci.

Podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevylučuje.

Z citovaného § 201 OSP vyplýva, že sťažovateľ mal možnosť proti napadnutému rozsudku okresného súdu využiť odvolanie ako účinný prostriedok nápravy. V rámci odvolacieho konania môže sťažovateľ namietať aj procesný postup okresného súdu predchádzajúci vydaniu označeného rozsudku, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv.

Vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je za daných okolností vo vzťahu k namietanému prvostupňovému konaniu daná právomoc ústavného súdu. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa bolo už bez právneho významu zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi uplatnenými v jeho sťažnosti (napr. žiadosť o ustanovenie advokáta, zrušenie napadnutého rozsudku okresného súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2010